

Story of love

คลื่นรัก ลวงทราย

ตัวอย่าง
อนุภาคินทร์

Story of love

คลื่นรัก

ลวงทราย

ตัวอย่าง

อนุทินทร์

คลื่นรักลวงทราย

แต่งโดย อัญญาสินทร

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-262-3

ราคา 229 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอเลิศวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธนิชชัย กอเลิศวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สำโรจน์ มาเจริญ
กองบรรณาธิการ	เจตนาธิยา พิณกุล โยธินทร พัฒนคำพิง
พิสูจน์อักษร	ประไพ อนุภักดิ์ กอเลิศ แซ่ฮึ้ง
ออกแบบปก	Vachi
ออกแบบรูปเล่ม	ประไพพร ศรีสุวรรณ
พิมพ์	K & J Publishing
จัดพิมพ์โดย	

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำพูน กรุงเทพฯ รหัสไปรษณีย์ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : [greenmindbook](https://www.facebook.com/greenmindbook)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บুকส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำพูน กรุงเทพฯ รหัสไปรษณีย์ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สลิปรับสิทธิ์รายได้ หนังสือจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิวพิว
กรีนมัยด์
www.greenread.com

คำนำ

นวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนใช้ตัวเอกเป็นผี ตั้งใจอยากให้เป็นแนวโรแมนติกสราลี แต่เขียนไป เขียนมา สราลีกลับเกิดขึ้นไป ซึ่งไม่ใช่แนวโรแมนติก อกหักตกไปมากมายกว่า แต่เปิดเรื่องมาขนาดนั้นแล้ว จะตลกก็สู้ทำร้ายตัวเองและนิยายที่รัก เสียใจความเบา สายความหนักหน่วงไปในตัวนะเออ บุคลิก หน้าตา นิสัย อย่างที่ผู้เขียนชอบ เรียกว่า ชายโหมเงินเสียก็ได้อีก คือปากเสีย เอาแต่ใจ ใจใคร่ไม่เป็นด้วย (ชอบแบบนี่จริงๆ นะ ชาติ) แต่บทจะทวงบททำให้ตัวทวยได้เหมือนกัน ส่วนนางเอกก็ออกแนวเก็บกด ปิดกั้นตัวเอง ทัศนคติแรงกล้า มีชีวิตที่น่าเวทียิ่งกว่านางเอกละครถึงบ่าวภาคค่ำสามช่องรวมกันเสียอีก ส่วนตัวร้ายก็ร้ายแสบ (ซ้ำๆ จะบอกทำไมแค่นี้ อ่านเองดีกว่า) ที่สำคัญตัวละครทุกตัวมีการมีงานทำชัดเจน ตำแหน่งหน้าที่การงานมีอยู่จริง เวลาเขียนเสียใคร่อื่น แต่ก็ไม่อื่นและละสุดคงเป็น นพ.ออด ใช้เวลานานมาก คิดจนเต็มเลือดในสมองแทบแตกกระจุย แต่บทจะคิดได้ก็แทบเข้ามาเอง มกัศจรรย์มาก ถึงอย่างนั้นก็แก้แล้วแก้อีก เพื่อให้นิยายเล่มนี้ออกมาดีที่สุดในเท่าที่ผู้เขียนจะทำได้

อภินิหารจินตวิเศษนะ จะว่า นิยายก็เท มีอนาการ ที่คนทำตั้งใจไป รุ่งโรจน์อย่างตั้งใจ และสุดความสามารถ เพื่อให้คนที่ได้อ่านอิมมิตีชมรมมีความสุขทุกคำ นับตั้งแต่เจียว กระทั่งกลิ่น ยิ่งอากาศทนนั่นอร่อยและมีประโยชน์ต่ออิมมิตีกันด้วยแล้ว คนทำก็ยิ่งดีใจ นักเขียนก็เช่นกันค่ะ ทุกตัวอักษรถ่ายทอดด้วยความรักความใส่ใจ ถ้าความรักส่งผ่านไป ยังผู้อ่านได้สิ่งใด แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว

ถ้าอากาศทนนี่ไม่อร่อย ขาดรสชาติไปบ้าง กรุณาชี้แนะ คิดถึง หรือลบกะโหลกเสียก็ได้อะ ส่งผ่านความห่วงใยมาที่นี้ แฟนเพจ 'อภินิหารจินตวิ' บ้านหลังเล็ก อบอุ่น กันเอง

ท้ายนี้ขอไม่ใส่เสีย คือ สำนักพิมพ์กรีนมายด์ ที่เปรียบเสมือนบ้านของนักเขียนตัวน้อยนี้ มีบก.ที่เก่ง คอยดูแล และนำ เข็มงวด สอนสั่ง กับนักเขียนทุกคน เพื่อคัดกรองผลงานที่มีคุณภาพที่สุด นอกจากความใส่ใจแล้ว ที่ก็ยังคอยยื่นโอกาสให้นักเขียนได้มีพื้นที่ขึ้นในสนามหน้าผาก อย่างสง่างามด้วย ภูมิใจทุกครั้งที่มีบอกว่าตัวเองคือนักเขียนในสังกัดกรีนมายด์ขง คุณที่เก่ง ที่ทีมงานทุกคน และเพื่อนนักเขียนที่คอยให้กำลังใจกันและกัน มา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ด้วยรัก

อภินิหารจินตวิ

คลื่นรัก

สองทราย

ศิลปิน

บทที่ 1

สาวอย่าง

หญิงสาวรูปร่างกะทัดรัด สวมเสื้อยืดสีเขียวทหารพอดีตัว กางเกงยีนส์
พับขาห้าส่วน สวมรองเท้าสาน ผมนยาวเสมอไหล่ วงหน้ารูปหัวใจ ดวงตากลมโต
นัยน์ตามีแววเศร้า จมูกไม่โด่งมาก แต่ส่วนปลายเขตรันดูตื้อตึง ริมฝีปากอ้อม
ตอนนี้ถูกเม้มเป็นเส้นตรง ผิวแก้มแดงระเรื่อ เธอยืนนิ่งอยู่กับที่ มือกระชับสาย
สะพายเป้ ดวงตาทอดมองสะพานปูนที่ทอดยาวไปในน้ำทะเลที่มีเรือโดยสาร
ลำหนึ่งจอดรอตรงปลายสะพานด้วยท่าทางที่ไม่มั่นใจนัก

จุดที่เธอยืนอยู่ตรงนี้คือท่าเรือแหลมบาลีฮาย (พัทยาใต้) อีกไม่กี่นาที
ข้างหน้า เรือโดยสารลำนั้นจะนำหญิงสาวข้ามไปยัง 'เกาะล้าน' สถานที่ท่องเที่ยว
ขึ้นชื่อของจังหวัดชลบุรีที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ นัก มาง่ายกลับสะดวกเหมาะแก่
การพักผ่อนในช่วงวันหยุดสั้นๆ กับเพื่อนๆ ครอบครัว คู่รัก

แต่...ไม่ใช่เพียงลำพังอย่างหญิงสาว

ไม่มีกฎข้อไหนห้ามเที่ยวทะเลคนเดียวที่นี่หา โดยเฉพาะกลุ่มคนประเภท

พิเศษแบบพวกออกหักรักๆคุดอย่างเธอ

"เฮ้อ!" เม็ดทรายถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะล้วงเอากล้องดิจิทัลตัวเล็กที่พกมาสำหรับถ่ายภาพระหว่างการเดินทาง เพื่อเก็บเป็นที่ระลึกออกมาจากเป้ จากนั้นจึงเดินไปเรื่อยจนถึงกึ่งกลางสะพานแล้วหมุนตัวกลับมา ก่อนที่จะยกกล้องจับภาพไปยังตัวอักษรภาษาอังกฤษคำว่า PATTAYA ที่เด่นหราอยู่บนเนินเขาไม่ไกล จากนั้นก็กดชัตเตอร์

ชะะ!

มันเป็นภาพที่ระลึกภาพแรกสำหรับทริปนี้ของหญิงสาว ซึ่งเมื่อหวนกลับมาดูมันอีกครั้ง จะทำให้เธอ 'ระลึก' ได้ว่าตนเองมาเหยียบสถานที่แห่งนี้เพราะอะไร...และเพราะใคร เธอหวังว่าความพยายามในการหนีจากสิ่งแวดล้อมเดิมๆ มาท่องเที่ยวเพียงลำพังแบบนี้ คงช่วยลดทอนความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับใจดวงน้อยได้บ้าง

เม็ดทรายถ่ายรูปเล่นไปเรื่อยๆ เธอหมุนตัวไปรอบๆ มุมไหนสวยก็กดชัตเตอร์ไม่ยั้ง กระทั่งมาสะดุดอยู่ที่ชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังเดินมา เขาคอนนั้นรูปร่างสูงใหญ่ผิวขาว ใบหน้าคมและเข้ม ดวงตาคมหวานอย่างกับชาวอิตาลี จมูกโด่งเรียวสวย หนวดเครารกเรือตามสันกราม ช่วยให้เห็นหน้าคมดูดีขึ้น แต่มีเสน่ห์เหลือร้าย ริมฝีปากกระจับได้รูป ผมยาวสีดำหยักศกน่าจะยุ่งจึงถูกรวบเป็นจุกไว้กลางศีรษะ สวมเสื้อยืดสีขาวบางอวดกล้ามเนื้อแน่น กางเกงยีนขาเด้อเข้าสพายเป้ใบเชื่อง สวมรองเท้าแตะ โดดเด่นมากๆ เหมือนพระเอกหนัง

'หล่อชะมัด' หญิงสาวมัวแต่มองชายคนนั้นเพลินจนอีกฝ่ายรู้ตัว ดวงตาคู่คมจ้องเขม็งมาที่เธอ เม็ดทรายเห็นดังนั้นจึงลดกล้องลง ส่งยิ้มแหยๆให้เป็นการขอโทษกับความไม่มีมารยาทของตน ตั้งใจว่าเขาเดินมาจะเอ่ยขอโทษ แต่พอเห็นใบหน้าหล่อบึ้งตึง ทำให้หญิงสาวเปลี่ยนใจไม่ขอโทษแล้ว

สายตาตำหนิของเขา น่าจะเพียงพอกับความไม่มีมารยาทของเธอ

ในขณะที่นั้น คนเก็บตัวส่งเสียงร้องเรียกนักท่องเที่ยวขึ้นเรือ หญิงสาว

จึงก้าวขึ้นเรือ กระทั่งผู้โดยสารขึ้นมาจากเต็มลำ เรือลำนั้นถึงออกจากท่าแล้ว มุ่งหน้าไปยังเกาะล้าน

ตลอดระยะทางที่อยู่บนเรือ มีแต่ท้องฟ้าสดใส ทะเลสีคราม และผู้คนแปลกหน้า เม็ดทรายปล่อยความคิดล่องลอยไปกับสายลม แสงแดด หม่อมมองท้องฟ้าอย่างเลื่อนลอย โดยไม่รู้ตัวเลยว่าชายหนุ่มที่เธอจ้องมองก่อนหน้านี้ นั่งอยู่อีกฟากเรือกำลังมองมาที่เธออย่างสนใจ

เมื่อมาอยู่ในแผ่นดินที่เรียกว่า 'เกาะล้าน' เม็ดทรายหาที่เหมาะๆ บริเวณท่าเรือหลบแดดและตั้งหลักก่อน แสงแดดในยามกลางวันร้อนแรงเหลือเกิน แสงกระทบพื้นปูนทำให้ตาพร่า เสียงของเหล่าวินมอเตอร์ไซค์ร้องถามนักท่องเที่ยวแข่งแซ่

หญิงสาวมองความเป็นไปของผู้คนบริเวณนั้นอย่างสนใจ พลันสายตาไปหยุดอยู่ที่ผู้ชายคนที่เธอเจอที่ท่าเรือบาลีฮาย ร่างสูงที่ดูโดดเด่นกว่าใครกำลังซ้อนมอเตอร์ไซค์รับจ้าง สายตาเขามองไปรอบๆ เหมือนกำลังหาใครสักคน ก่อนที่มอเตอร์ไซค์รับจ้างคันนั้นจะพาเขาออกไปจากบริเวณนั้น ขณะที่เม็ดทรายยังคงยืนหลบแดดอยู่ที่เดิม

เมื่อหลบแดดพักร้อนจนคิดว่า มันถึงเวลาแล้วที่เธอต้องรีบพาตัวเองไปยังห้องพักเร็วๆ เพื่อไปตากแอร์ให้หน้าใจ เธอเดินไปหามอเตอร์ไซค์รับจ้างเสื่อก๊กสีส้ม ส่งยิ้มนำไปก่อนแล้วแจ้งสถานที่ เพียงเท่านั้นเจ้าถิ่นก็พอไปโดยไม่จำเป็นต้องบอก

'แล้วเราจะนึกถึงผู้หญิงคนนั้นทำไมเนี่ย'

ชายหนุ่มสบถกับตัวเองเมื่อมาอยู่ในห้องพัก ผู้หญิงคนที่เขาเจอที่ท่าเรือบาลีฮายนั้นรบกวนความคิดเขา นับตั้งแต่เธอจับจ้องเขาชนิดไม่วางตาตอนอยู่ที่สะพานท่าเรือแล้ว

จะว่าไป...การที่เขาถูกผู้หญิงจ้องมองนั้นถือเป็นเรื่องปกติ ถึงแม้จะไม่คุ้นเคยกับมันสักที แต่ก็ไม่ได้รู้สึกแยหรือต้องเก็บมาใส่ใจ แต่วิธีการมองแบบพินิจพิจารณาของเธอกคนนั้นแม้ผ่านเลนส์กล้อง กลับให้ความรู้สึกแปลกๆ พิกล เจ้าหล่อนไม่ได้มองอย่างคนที่อยากเชื่อมความสัมพันธ์กันในเชิงชู้สาว แต่มองเหมือนเขาเป็นรูปปั้นอะไรสักอย่างในพิพิธภัณฑ์ ซึ่งมีนอกจะดูเสียมารยาทไปหน่อย

อันที่จริง เขาก็ไม่ได้โกรธอะไรนักหนาหรอก แต่เขารู้สึกเสียหน้ามากกว่า ยิ่งอีกฝ่ายทำหน้าที่ราวกับรู้สึกผิดและมีที่ท่าเหมือนอยากขอโทษ แต่อยู่ดีๆ กลับสะบัดหน้าขึ้นเรือไปเสียอย่างนั้น ซึ่งเรื่องมันควรจบเพียงเท่านั้น เพราะเขาเองใช้ว่าจิตใจอะไร พอขึ้นไปบนเรือสายตาเจ้ากรรมดันไปเจอเธอคนเดิมอีก ตั้งใจจะไม่สนใจ แต่เพราะแววตาเหม่อมองทะเลอย่างคนใจลอยสิ้นหวัง ต่างจากผู้คนที่อยู่รอบตัว แบบที่ดูก็รู้ว่าเธอกำลังอยู่ผิดที่ผิดทาง แปลกแยก กลายเป็นก่อนความทุกข์เดียวที่อยู่บนเรือ

ยังมีคนที่แปลกกว่าเธอคนนั้นอยู่หนึ่งคน ก็คือ ผู้ชายที่มีนามว่า 'ชาติรี' หมอนั้นบ่าบอกลมองผู้หญิงหน้าตาบ้านๆ ธรรมดาๆ กระทั่งถึงเกาะล้านเลยที่เดียว ท้องฟ้า น้ำทะเล ไม่สามารถดึงดูดเท่ากับผู้หญิงคนนั้น

เฮ้อ...หมอนั้นก็คือตัวเขาเองนี่แหละ

ชาติรีปลดกระเป่าเป๋วางไว้บนเตียง ส้ารวจห้องคร่าวๆ พบว่าเตียงขนาดคิงไซส์อยู่กลางห้อง ผืนสองด้านติดกันเป็นกระจกลีจากเพดานจรดพื้น ด้านหนึ่งมองเห็นน้ำทะเล อีกด้านเป็นภูเขา ชายหนุ่มมองอย่างพอใจ ไม่มากไม่น้อยไปกว่าที่หวัง เหมาะสมกับราคาห้อง

อันที่จริงเขาก็อยากได้ห้องติดกับทะเล แต่หลังจากที่มอเตอร์ไซค์รับจ้างพาเขาไปสองสามที่แล้วพบว่าเต็มหมด ชาติรีก็หมดอารมณ์อยากได้ อากาศร้อนมาก ทั้งเหนื่อยจากการเดินทางด้วย จึงบอกเจ้าถิ่นให้พาไปหาที่พักที่ว่าง สะอาด สะดวกสบาย มีห้องแอร์ และที่นี้คือคำตอบ

ชาติรีตั้งใจไว้ว่าจะใช้บริการเพียงสองคืนเท่านั้นหรือ อาจจะแค่คืนเดียว ยิ่งเกะเล็กลงๆ แบบนี้ที่รถเที่ยววันเดียวกันก็แล้ว จากนั้นตั้งใจว่าจะข้ามไปประเทศลาวแบบ 'แบ็กแพ็คเกอร์' เป้ใบเดียวเที่ยวถึงไหนถึงกัน ตามประสาชายโสด ที่รักการท่องเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ

หลายปีผ่านมา ชายหนุ่มไม่เคยได้ท่องเที่ยวแบบที่อยากเที่ยวจริงๆ นับตั้งแต่ริอ่านทำนิตยสารเป็นของตัวเอง เหตุผลเพราะคนเริ่มรู้จักเขาจากการเป็นบรรณาธิการให้กับสำนักพิมพ์มีชื่อแห่งหนึ่ง ผลงานของเขาเริ่มเป็นที่กล่าวถึงและได้รับการยอมรับ ทั้งจากบทบาทของช่างภาพมือทอง บรรณาธิการที่มีสายตาแหลมคมจับความต้องการของผู้บริโภคได้อย่างอัศจรรย์ และผลงานเขียนที่กลายเป็นแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่ จนมีแฟนคลับมากมายที่ยกเขาเป็นต้นแบบ สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นความเชื่อมั่นผิดๆ ว่า ต่อให้เขาลงมือทำอะไรก็ตามก็จะได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากทุกฝ่าย

แต่นั้นคือความผิดที่ก่อให้เกิดความผิดพลาดอย่างมหันต์

การเริ่มต้นทำนิตยสาร 'Today' เต็มไปด้วยปัญหาอุปสรรคนานัปการที่เขาต้องเรียนรู้และผ่านมันไปให้ได้ เริ่มจากทีมงานที่ต้องมีใจจดจ่อ พร้อมก้าวไปด้วยกันแล้ว เรื่องการเงิน การตลาด ยังสำคัญไม่น้อยกว่าสิ่งใด

โชคดีที่เขามีทีมงานที่เข้มแข็ง แต่โชคร้ายที่ทีมงานกลับไม่มีใครเชี่ยวชาญด้านการตลาดเลย ดังนั้นเรื่องที่เขาไม่คิดว่าจะต้องเผชิญกลายเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นกับการที่ต้องเข้าไป 'พีริเซนต์' เพื่อขอเงินทุนสนับสนุนนิตยสารจากบรรดา 'สปอนเซอร์' ทำให้ต้องหึงคำว่าอื้อไ้ ศักดิ์ศรี ทั้งหลายทั้งปวงไป แต่ถึงไม่หึง เขาก็รู้สึกว่าได้ถูกเจ้าของผลิตภัณฑ์นั้นๆ ที่เขาเข้าไปขอการสนับสนุนทางการเงินทำลายมันลง

'ชาติรี' ที่รู้จักกันดีในแวดวงสื่อสิ่งพิมพ์ กลายเป็นใครก็ไม่รู้ในแวดวงนักธุรกิจ ไม่ใช่เรื่องสนุกเลยสักนิด มันไม่ต่างอะไรกับผู้ชายโนเนมคนหนึ่งเดินเข้าไปขอเงิน โดยไม่มีสิ่งใดการันตีเลยว่า นิตยสารเล่มนี้มันจะไม่เจ๊ง

ปีแรก นิตยสารขาดทุนยับ เงินสำรองส่วนตัว ชาตรีเอามันมาทุ่มกับธุรกิจนี้จนแทบหมดตัวโดยไม่คิดจะหยิบยืมเพื่อนฝูง หรือกระทั่งคนในครอบครัว หลายคนรู้ว่าฐานะทางบ้านของเขาใช้ว่าจะซีเห่ เรียกว่าเศรษฐกิจเลยยังได้ มีธุรกิจส่วนตัวที่มั่นคง ครอบครัวก็อบอุ่นน่ารัก ต่อให้ล้มละลายก็ครั้งก็ล้มบนพุกนุ่ๆ ซึ่งไม่มีวันเจ็บตัว แต่ความสมบูรณ์พร้อมเหล่านั้น กลับทำให้ชาตรีต้องพิสูจน์ตัวเองว่า เขาจะต้องประสบความสำเร็จด้วยตัวเองจากงานที่รัก และต้องดำเนินไปด้วยสองมือของเขาเอง

หลังจากล้มลุกคลุกคลานอยู่สักพัก ในที่สุด 'Today' ก็เริ่มกลายเป็นนิตยสารที่เริ่มถูกพูดถึงจากสื่อต่างๆ จากการที่เจ้าของกระหน้าแจกฟรีแบบไม่เสียดายของ เพื่อให้ทุกคนได้ทดลองอ่าน ชื่อเสียงที่เคยถูกกลืนไปสักพัก เริ่มกลับมา นายทุนเป็นฝ่ายเดินเข้ามาขอเป็นสปอนเซอร์เอง ครั้งปีที่สองจึงเริ่มได้ทุนคืนบ้าง

ปีที่สามนิตยสารเขาซึ่งส่วนแบ่งการตลาดเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนตัวเขาก็กลับมา 'ฮอต' ในฐานะผู้บริหารรุ่นใหม่ ที่กล้าคิดกล้าทำ กล้าฉีกทุกกฎของการทำนิตยสารในเมืองไทยที่เคยมีมา เดินสายออกสื่อแทบทุกช่อง สัมภาษณ์ลงหนังสือพิมพ์ นิตยสารต่างๆ มากมาย

ปีที่สี่เขาจึงขยายธุรกิจด้วยการตั้งสำนักพิมพ์ขึ้น เพื่อตีพิมพ์รวบรวมบทความคอลัมน์จากนักเขียนในนิตยสาร Today ออกมาเป็นรูปเล่ม และแน่นอนได้รับการตอบรับอย่างล้นหลามจากสาวก Today ชาตรีกลายเป็นสัญลักษณ์ของผู้ชายอินดี้ที่ประสบความสำเร็จ ทั้งรูปร่าง หน้าตา ฐานะ และความรัก จากนามปากกาที่รู้จักกันดี 'เทพ ชาตรี' ทุกคนเรียกเขาว่า 'เทพ หูเดียว'

แต่แน่นอนว่าเมื่อมีคนรักก็ต้องมีคนชังเป็นธรรมดา คนในแวดวงเดียวกัน พยายามหาข้อบกพร่องจากผลงานในเครือ Today วิพากษ์วิจารณ์ ตลกร้ายไปกว่านั้นคือ ยังมีกลุ่มคนที่เป็นสาวกของนิตยสารพวกนั้น พลอยเกลียดเขาไปด้วย

โดยเฉพาะเรื่อง 'ความรัก' ที่มักถูกวิจารณ์กันไปต่างๆ นานาถึงความเจ้าชู้ ช่างเลือกและเปลี่ยนผู้หญิงเป็นว่าเล่น ที่สำคัญผู้หญิงเหล่านั้นต่างมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนในสังคม ทั้งนางเอกละคร นักร้อง นางแบบ เซลเบช

เมื่อโดนสื่อถามเรื่องนี้ทีไร ชาตรีเป็นออกจิวใส่เสียทุกครั้ง หรือไม่ก็ตัดบทเดินหนีไปเสียตื้อๆ พร้อมประโยคติดปากว่า 'ผมไม่ใช่ดารา' จนกลุ่มที่ไม่ชอบเขาเอาไปล้อเลียนสนุกปาก

คู่คองคนล่าสุดของนักธุรกิจหนุ่มเจ้าของนิตยสาร Today ที่เพิ่งจะเลิกกับเขาไปอย่างสดๆ ร้อนๆ คือ 'พิมพ์พลอย' นางเอกสาวตีสต์แห่งวงการประกาศออกสื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาจบแล้ว และจากกันด้วยดี เธอพูดแค่นั้น บรรดานักข่าวก็ไปตีความกันต่างๆ นานาว่านางเอกสาวทนความเจ้าชู้ของเขาไม่ไหว นักข่าวพวกนั้นนั่งเทียนเขียนข่าวกันสนุกสนาน ทำเอาข่าวบันเทิงกลายเป็นข่าวที่ไม่บันเทิงเอาเสียเลยสำหรับคนอย่าง 'เทพ ฑูเดย์' ชาตรียอมรับว่าตัวเองรับมือกับเรื่องพวกนี้ได้ไม่ดีนัก การปรากฏตัวต่อหน้าสื่อของเขากลายเป็นเรื่องยากขึ้นเรื่อยๆ เกือบสิบปีที่ประสบความสำเร็จเรื่องงานพร้อมๆ กับที่ต้องฝ่าฟันมรสุมชีวิตส่วนตัว ไม่เคยมีวันหยุดที่แท้จริง ความรักจึงกลายเป็นเรื่องไกลตัว ถูกใจใครทำได้ก็แค่มองไม่มีโอกาสได้สานสัมพันธ์ เพราะขึ้นเข้าไปทำความรู้จักจนถึงขั้นคบกันในเวลาไม่นานคงต้องเลิกยากันแน่นอน ด้วยเหตุผลเดียวเท่านั้นคือ เขาไม่มีเวลาให้

การที่เขาเลิกกับพิมพ์พลอยก็ด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน

ชาตรีรู้สึกผิดมาจนถึงทุกวันนี้ เธอเป็นผู้หญิงที่เข้าใจเขามากที่สุด มีไลฟ์สไตล์คล้ายกัน รับผิดชอบน้อยนิดที่เขาให้ บางครั้งเหมือนกับว่าเธอเป็นฝ่ายวิ่งตาม ทั้งที่ความจริงไม่ใช่เลย ต่อให้พยายามเข้าใจยังไง สุดท้ายความอดทนของคนก็มีวันหมดอายุ เธอยื่นคำขาด ให้เขาเลือกระหว่างงานกับเธอ

จำได้ว่าวันนั้นเขารับปากเธอว่า "จะพยายามทำให้ดีกว่าเดิม"

ชาตรีไม่รู้เลยว่านั่นคือโอกาสสุดท้าย ความพยายามของเขาไม่มากพอ

สำหรับความต้องการที่ผู้หญิงคนหนึ่งสมควรได้รับ พิมพ์พลอยบอกเลิกเขา 'เล็ก' แบบเด็ดขาดมาก ยุติการติดต่อทุกทาง

และหลังจากนั้น เธอยังใช้ชีวิตปกติบนเส้นทางสายบันเทิง ส่วนเขา ได้แต่มอง ประจวบเหมาะๆกับที่มีคนเห็นเขาพานักร้องสาวคนหนึ่งไปเลี้ยงข้าว เพราะเธอมาเป็นถ่ายแบบขึ้นปกหนังสือและให้สัมภาษณ์ ทั้งที่ไปกับทีมงานอีก นับสิบชีวิต แต่นักข่าวเลือกตัดเฉพาะภาพของเขากับนักร้องสาว เอาไปเขียนเป็นตุเป็นตะ ว่าสาเหตุที่เลิกกับพิมพ์พลอยนั้น เป็นเพราะเขา

สังคมบันเทิงช่างเต็มไปด้วยจินตนาการลวงโลก ทั้งที่เขาก็ไม่ใช่นักแสดงอะไรเลย

ชาติรีคิดอย่างขื่นๆ รสชาติของการเป็นบุคคลสาธารณะ มีชื่อเสียง ไม่ว่าจะสาขาอาชีพใด ไม่ใช่สิ่งที่หอมหวานเสมอไป บางครั้งมันเสียจนกลายเป็นขมเลยก็มี อยู่ที่ว่าใครจะกลืนหรือคายมัน เท่านั้นเอง

ชีวิตของชายหนุ่มเพิ่งจะสร้างชื่อเสียงผู้หญิงเมื่อขวบปีที่ผ่านมา เมื่อธุรกิจอยู่ตัวแล้ว ชาติรีจึงพี่น้องร่วมอุดมการณ์สายงานเดียวกัน ที่เห็นฝีมือกันมานานมาอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารแทน โดยให้ถือหุ้นในบริษัทครึ่งหนึ่ง ส่วนเขาผันตัวเป็นเพียงที่ปรึกษา หันมาทุ่มกับงานเขียนหนังสืออีกครั้ง และตั้งใจจะเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วประเทศและทั่วโลก ให้สมกับที่ร่างมานาน

'เกาะล้าน' เป็นสถานที่แรกที่ชายหนุ่มเลือกมา สถานที่ท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุด แต่เขากลับไม่เคยสนใจ ทั้งที่ทีมงานของเขาเคยแนะนำให้ฟังว่าเป็นสถานที่ที่...ทะเลสวยน้ำใสใกล้กรุง เดินทางสะดวก ที่พักราคาไม่แพง อาหารอร่อย กระทั่งวันที่หาเวลาว่างให้ตัวเองได้แน่นอนแล้ว จึงจับกระเป๋าเป้ใบเก๋ ยัดเสื้อผ้าลงไป ของใช้จำเป็นและกล่องคุกกี้ แล้วก็มุ่งมาที่นี่โดยไม่คิดอะไร

กระทั่งเจอผู้หญิงหน้าตาบ้านๆ คนนั้นนั่นแหละ

"หึ!" ชาติรีสะบัดหน้าไปมาเร็วๆ ราวกับต้องการสะบัดเรื่องราวในความคิดทั้งหมดทิ้งไปด้วย เขาอยากลืมทุกอย่าง ลืมความสำเร็จ ลืมความล้มเหลว

ลืมความเจ็บปวด อยากเป็นเพียงคนธรรมดา เป็นชาตรีที่ไม่มีใครรู้จัก!

ที่พักซึ่งเม็ดทรายจองล่วงหน้าไว้ทางเว็บไซต์นั้นเป็นตึกเล็ก ๆ สองชั้น มีระแนงยื่นออกมาข้างหน้า กำแพงด้านข้างเป็นปูนเปลือย สลักชื่อรีสอร์ทไว้โดดเด่นเป็นสง่า ชั้นล่างเป็นส่วนของคนเตอร์สำหรับต้อนรับนักท่องเที่ยว

"เชิญทางนี้ครับ"

เจ้าของสถานที่เดินออกมาต้อนรับเชื้อเชิญ เมื่อเห็นหญิงสาวลงจากมอเตอร์ไซค์รับจ้าง จากนั้นก็พามายังห้องที่จองไว้ ซึ่งเป็นห้องพักชั้นสอง ติดบันไดทางขึ้น เม็ดทรายมองสำรวจอย่างละเอียด จึงเมื่อเห็นว่ามันมีทั้งหมดสี่ห้องถ้วน ห้องติดกับเธอห้องหนึ่ง และตรงข้ามสองห้อง ปลายทางเดินก็เป็นระเบียงโล่ง มองไปเห็นแนวภูเขาชัดเจน

"นี่ครับกุญแจ" เจ้าของที่พักส่งกุญแจห้องให้หญิงสาว ก่อนจะขอตัวลงไปข้างล่าง เม็ดทรายจึงไขกุญแจเปิดประตูห้องพักเข้าไป จากนั้นก็กดปิดล็อกอย่างแน่นหนา

เมื่อได้อยู่ตามลำพัง ความเหงาก็จุ่มจวมราวกับรอเวลาอยู่แล้ว ความเจ็บปวดจากแผลที่ยังสดใหม่ ทำให้เม็ดทรายมององค์ประกอบของห้องด้วยความรู้สึกว้าว ค่านี้เธอต้องนอนคนเดียว ที่ที่ปราศจากผู้คนรู้จัก ไม่คุ้นเคย แต่ตอนนี้มันคือที่ที่ปลอดภัยสำหรับหัวใจ

เปิดดูปลดจากไหล่บอบบางวางลงบนเตียงอย่างไม่ไยดี ก่อนเจ้าตัวหงายหลังทุ่มตัวลงนอนแผ่หลาบนเตียงและหลับตาลงอย่างคนที่เหนื่อยล้าอ่อนแรง น้ำตาที่สู้อุตส่าห์กักเก็บมาตั้งแต่กรุงเทพฯ จนกระทั่งถึงที่นี่ ไหลออกมาราวกับรู้ว่าที่ตรงนี้จะไม่มีใครเห็นว่าหัวใจกำลังบอบช้ำเพียงใด มุมปากหยักยิ้มเหมือนเจ้าของมันกำลังสมน้ำหน้าตัวเอง อุตส่าห์ดิ้นรนมาเพื่อต้องการประชดใครบางคน โดยอีกฝ่ายอาจไม่รู้หรือไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ

'ปล่อยวางซะบ้างเถอะเม็ดทราย' หญิงสาวดูตัวเองในใจ ยันตัวลุกขึ้น

เดินไปรูดม่านที่ทั้งหนาหนักยาวกรอมพื้น ผืนนั่งรวมทั้งประตูเลื่อนเป็นกระจกใสแจ๋วทั้งหมด ช่วยให้เห็นวิวข้างนอกได้อย่างชัดเจน รวมถึงคนข้างนอกสามารถมองเข้ามาในห้องได้ชัดเช่นเดียวกัน หากไม่มีม่านกัน

เม็ดทรายปลดล็อกประตูแล้วเลื่อนออก ไอทะเลปะทะใบหน้า สัมผัสได้ถึงความรู้สึกของธรรมชาติ แสงแดดระยิบระยับเมื่อกระทบผิวทะเลที่กระเพื่อมเป็นคลื่นระลอกน้อย เธอก้าวออกมายังระเบียงที่มีราวกันสูงไม่ถึงเอว มันยาวไปต่อกันกับห้องข้างๆ มีเพียงราวเหล็กที่สูงเท่าระเบียงกันไว้เท่านั้น เรียกว่าถ้าจะไปห้องนั้น ข้ามจากระเบียงง่ายกว่าและมันทำให้เธอเริ่มกังวลว่าเมื่อสภาพห้องเป็นแบบนี้...

ความปลอดภัยจะเหลือกี่เปอร์เซ็นต์...

คนข้างห้องเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง...

ถ้ามีคนร้ายจะบุกเข้ามาในห้องเธอ ประตูกระจกนี่คงไม่ใช่ปราการชั้นดีแน่ๆ ก็ดูประระบางเหลือเกิน...

ระหว่างนี้ก็กังวลอยู่นั้น เม็ดทรายเห็นว่าห้องนั้นม่านถูกเปิด จนโล่ง เธอจึงคิดที่จะชะเง้อมองสักนิดว่าใครอยู่ในห้องข้างๆ เธอนั้น หญิงสาวค่อยขยับไปที่ละน้อยเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต เมื่อถึงเหล็กกันระเบียงก็ทำที่หันไปมองห้องข้างๆ อย่างรวดเร็ว จนกระทั่งพบว่าคนที่อยู่ในห้องนั้นเป็น...ผู้ชาย!

แม้จะใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการมอง อีกทั้งยังไม่ทันเห็นหน้าเขาชัดเจน แต่หญิงสาวก็พินิจได้ว่าร่างที่นอนยาวเหยียดบนเตียงนั้นเป็นผู้ชายอย่างแน่นอน เม็ดทรายเคลื่อนตัวห่างจากตรงนั้น ด้วยอาการสติแตกขั้นพื้นฐาน จนต้องรีบกลับเข้าห้องรับแอร์เย็นๆ พลังคิดในใจ

ชีวิตหนอชีวิต หนีมาเที่ยวทะเลเพื่อรักษาแผลใจ แต่มาเจอห้องพักห่วยแตก ระบบความปลอดภัยติดลบ แถมคนข้างห้องเธอยังเป็นผู้ชายอีก แล้วนี่เธอไม่ต้องนอนระแวงทั้งคืนเลยหรือนี่

"หึๆ" หญิงสาวหัวเราะออกมาอย่างไม่มีเหตุผล เป็นการหัวเราะที่

ขมขื่น น้ำตาที่ใส่มันกลับไปย้อนอกมาอีก ทำไมเธอต้องมาเจออะไรแบบนี้
ด้วยนะ

ร้องไห้จนสนใจแล้วกลับไปเสียหนึ่งตื่น เม็ดทรายจึงเปลี่ยนเสื้อผ้า
ตั้งใจไปเล่นน้ำทะเลเพื่อชะล้างความเศร้า ความไม่ได้เรื่องแห่งโชคชะตา ทำใจ
ได้แล้วว่าจะไม่ตื่นตูมในสิ่งที่จินตนาการ กลัวกระทั่งความคิดตัวเอง เพิ่งรู้ว่า
ความอ่อนแอมันทำให้เธออาการหนักขนาดนี้ ทั้งที่ยังไม่เคยเห็นหน้าค่าตาของ
คนข้างห้องด้วยซ้ำ แต่เธอคิดเป็นตุเป็นตะเหมือนคนบ้าไปเสียแล้ว

เม็ดทรายเลือกมา 'หาดตาแหวน' หาดที่มีนักท่องเที่ยวไปเล่นน้ำใน
ยามเย็นจำนวนมากที่สุด จากการอ่านข้อมูลตามเว็บไซต์หรือคนที่เคยมามัก
รีวิวตามกระทู้ดัง ดูแล้วไม่น่ามีอันตรายสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียว

พอถึงหาดเธอลงเล่นทันที ไม่ยอมเสียเวลาตีมด้าอากาศชายทะเลสัก
วินาที เหตุผลหรือ ก็สิ่งแวดล้อมผลึกเธอให้ต้องหนี และที่ที่สามารถหนีจาก
ภาพบาดตาบาดใจของคู่รักที่มักกันเป็นคู่ ครอบครัวย้อน เพื่อนมักกันเป็น
กลุ่มใหญ่ ก็คือน้ำทะเล มุดหัวลงไปก็ไม่เห็นแล้ว แต่เมื่อเห็นนักท่องเที่ยวที่มา
เป็นคู่ เธอจึงออกอาการเซ็ง

อุตส่าห์มาช่วงหน้าฝน ช่วงโลว์ซีซั่นแล้วนะ ยังจะมาจี้จ้ำกันที่ทะเล
อีก นิสัยเสียจริงๆ

หญิงสาวคิดอย่างพาลๆ ก่อนจะสงบจิตใจปล่อยตัวลอยตามน้ำ หาย
หน้ามองฟ้า กางแขนออก สบแดดทำพุงตัว ก่อนหลับตาลงปล่อยใจไปกับเสียง
คลื่นที่โอบอุ้มตัวเธอขึ้นลงไปมา

ร่างบอบบางปล่อยตัวลอยเริงเริงอยู่อย่างนั้น ด้วยความรู้สึกผ่อนคลาย
อิสระ กระทั่งรู้สึกว่ามีนานพอควรแล้วจึงพลิกตัวตั้งใจจะว่ายกลับเข้าฝั่ง แต่
พลิกเร็วเกินไปหรืออย่างไรก็เกินคาดเดา เพราะตอนนี้อากาศที่เรียกว่าตะคริว
กำลังเล่นงานเธอที่บริเวณท้อง จนทำให้มันปวดเกร็งไปหมดทั้งสองข้าง

"โอ๊ย!" หญิงสาวตกใจที่ไม่สามารถพยุงตัวให้ลอยน้ำได้ เพราะมันปวดมาก ยิ่งขยับยิ่งปวดจึงได้แต่ยกไม้ยกมือ ร้องขอความช่วยเหลือ ภาวนาขอให้ใครสักคนเห็นและช่วยทัน เธอยังไม่ยอมยกตาย แต่สิ่งที่ทำให้เธอกลัวยิ่งกว่าเจ็บก็คือที่ที่เธอลอยคออยู่มันลึกจนเกินหาหยั่งถึง และไกลจากผู้คนที่เสียด้วย

"ช่วยด้วย!" เม็ดทรายรู้สึกเหมือนถูกคลื่นกลืน และซัดให้ห่างจากฝั่งออกไปทุกที เร็วแรงเริ่มอ่อนล้า เสียงร้องดังไม่พ่นลำคอ เมื่อคลื่นซัดน้ำเข้าปากเต็มรัก หญิงสาวใจเสีย หรือเธอจะต้องมาตายที่นี้จริงๆ วินาทีนี้ความคิดทั้งหมดพุ่งไปที่แม่ที่อาจเฝ้ามองเธออยู่ที่ไหนสักแห่ง

"แม่ ช่วยทรายด้วย ทรายสัญญาว่าจะรักตัวเองให้มากกว่านี้ และจะไม่ยอมเจ็บปวดเพราะความรักอีกแล้ว ทรายไม่ยอมตายเพราะความรัก ช่วยด้วย" นั่นคำอธิษฐานสุดท้ายของเม็ดทราย ก่อนที่เธอจะหมดแรงและหมดสติไป

ตัวอย่าง

"คุณ คุณ"

เม็ดทรายได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งเรียกชื่อเธอเข้าไปเข้ามา มีมือตบแก้มเบาๆ พร้อมกับเสียงอ้ออึ้งของคนหลายคน ทำให้เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา สิ่งแรกที่เห็นคือหน้าตาของคนที่ประคองเธออยู่ เขาเป็นผู้ชายผมยาวหางม้า เปียกสีย คิ้วตลก จมูกโด่ง ปากกระจับสีเข้มภายใต้หนวดเครารกเรื้อ ดวงตาคม ที่มองมาไม่แสดงความรู้สึก มันเฉยชาจนน่าขน

เขาคือผู้ชายคนนั้น คนที่เธอเจอที่ท่าเรือบาลีสายนั่นเอง

"ฟื้นแล้วคะ ฟื้นแล้ว" เสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องดีใจ แต่เม็ดทรายรู้สึกหนักหน่วงตาเกินกว่าจะมองคนที่มุงอยู่ตอนนี้ได้ หลายคนถอยห่างออกไปให้มีพื้นที่คนเพิ่งฟื้นได้มีอากาศหายใจ ยกเว้นคนที่ประคองเธออยู่ เขาพยายามบังคับให้เธอนิ่ง เม็ดทรายรู้สึกที่ตัวเองหมดเรี่ยวแรงไม่อาจพึ่งพาตัวเองได้จึงปล่อยให้มือแข็งแรงประคองที่หลัง หญิงสาวมองขาตัวเองลองขยับมัน ขยับ